

In de aanloop naar de Dakar Rally, die op 1 januari in Barcelona van start gaat, brengt AD Sportwereld zes weken lang donderdag een uitgebreide voorbeschouwing op de rally door de woestijn.

Vandaag deel 2. Volgende week: Johan Reuver, op een grasmaaier de woestijn in.

Niets meer cadeau

Jyrki Karsmakers gaat nu voor 'het echie'

DOOR NATASCHA KAYSER

In 2000 was meedoen aan de Dakar Rally een cadeautje voor Jyrki Karsmakers. Hij was net afgestudeerd en zijn vader Pierre - een Dakaroveteraan bij uitstek - vond inschrijving voor de rally wel een gepaste beloning. Het was voor de oud-motorcrosser bovendien een geweldig excuus om zelf ook weer eens aan de Dakar Rally mee te kunnen doen.

Vader en zoon Karsmakers reden de tocht van Dakar naar Caïro samen uit. Op het podium bij de piramiden nam Jyrki zijn vader op de schouders. Het zijn van die cadeau's die een mens hooguit eens in zijn leven krijgt. Terwijl vader Pierre vorig jaar van start ging als navigator in een auto, moest zoon Jyrki nog een jaartje sparen. „Natuurlijk was ik het liefst in 2001 weer gegaan. Maar nu moest ik het zelf betalen. Zelf sponsors zien te vinden. Er zelf voor werken. Dat viel niks mee. Pas nu we met een team kunnen meedoen en ik mijn eigen financiële plaatje rond heb, kan ik weer meedoen.”

De opluchting straalt van het gezicht van de 29-jarige Belgische Nederlander (dubbele nationaliteit). Nog een jaartje thuis zitten en toekijken was

hem niet gelukt. Hij is inmiddels zo aan de rally verslingerd geraakt, dat hij zijn baan in Brussel, bij een importeur van Japanse auto-onderdelen, opzegde en zich professioneel op rally's wil richten. „Ik zou graag professionele assistentie verlenen. Materiaal, mensen en ruimte in vrachtwagens verhuren aan rallyrijders. Ik denk dat daar wel brood in zit.

„Het toekijken is verschrikkelijk als je eenmaal weet wat het is. Ik heb daarom in de jaren dat ik niet meedeed, bijna niets gevolgd. Pas vorig jaar, toen mijn vader meedeed, ben ik weer gaan kijken. Maar hij viel al in de eerste etappe in Marokko uit, omdat er water in de motor was gekomen, dus dat was ook snel gebeurd.”

Pierre Karsmakers en zijn chauffeur Ab Olde Scheper gaan het komende maand weer proberen, met dezelfde Mitsubishi Challenger, waar wel een nieuwe motor in zit. Ruimschoots voor hen uit - als het goed is - rijdt Jyrki. „Het doel is dat ten minste één lid van het team bij de eerste 30 eindigt”, stelde teamleider Olde Scheper bij de teampresentatie in Lierop. „Ik geloof dat ik daarmee bedoeld word”, zegt Jyrki. „Het zou ook moeten kunnen. Als ik niets kapot rijd, moet ik zonder veel moeite bij de eerste 30 rijden. Kwestie van het tempo hoog houden en risico's uitsluiten.”

Hij weet waar hij over praat. De ervaringen van zijn vader heeft hij in zijn ore geknoopt en zijn eigen ervaringen zitten aan de oppervlakte in zijn geheugen. „Ik heb in elk geval geleerd hoe het niet moet. Ik heb in 2000 in Egypte één horroordag gehad. Ik wilde te veel, te snel. Ik wilde te graag iemand passeren. Daarbij sloeg ik over de kop en beschadigde ik mijn benzinetank. Om te tanken ben ik van de route afgeweken, een dorp in. In mijn haast terug op de route te komen, ben ik nog eens gevallen. Mijn navigatiemateriaal raakte daarbij beschadigd. Ik ben hopeloos verdwaald, het bloed liep met stralen van mijn hoofd. Ik ben er met meer geluk dan wijsheid uit gekomen. Dat soort risico's neem ik niet meer.”

Karsmakers junior leerde veel van

Kamelen hoopt Jyrki Karsmakers in de Dakar Rally niet te veel tegen te komen. FOTO JACQUELINE DE HAAS

zijn vader, hoewel het samen oprijden maar een enkele keer lukte. „Ik zou een halve minuut na hem starten en we hadden afgesproken dat hij rustig aan zou doen, zodat ik hem kon inhalen. Ik heb flink het gas erop gezet. Ik haalde iedereen in, maar mijn vader heb ik de hele dag niet gezien. Later bleek dat hij een spoor had gekozen dat 100 meter verderop liep. We hebben elkaar ge-

woon gemist.”

Die rally van 2000 wordt nu gezien als een gemakkelijke, omdat er vier etappes werden geschrapt wegens de dreiging van aanslagen en de deelnemers met het vliegtuig werden verplaatst naar Libië. „Daarom geeft finishen me nog niet de grote voldoening die ik zoek”, vertelt Karsmakers. „Ik denk wel dat ik het allemaal zou moe-

ten kunnen. Maar ik wil het bewijs. Ik heb het idee dat de komende Dakar Rally een ouderwetse wordt, zo een waarbij maar 20 of 30 procent van de deelnemers 'm uitrijdt. Daar wil ik bij horen. De moeilijkste dagen geven de meeste voldoening. Jezelf bewijzen, het verleggen van je mentale pijngrens: daar doe je het voor.”

Profiel

Dolphin Rallyteam

Motor: Jyrki Karsmakers (29, 2de Dakar)

Motor: Marcel Snijders (37, 1ste Dakar)

Motor: KTM 660 LC

Auto: Ab Olde Scheper (34, 2de Dakar) en Pierre Karsmakers (58, 6de Dakar)

Auto: Mitsubishi Challenger

Assistentiejeep: Rob van Laarhoven, Hans Goudsmits, Stefaan van de Locht

Assistentietruck: John Braat, Ronnie Roos

Via de achterdeur op de achterbank mee naar Dakar

Met een gecompliceerde beenbreuk moest Henk Vercoelen (52) vorige keer afscheid nemen van de Dakar Rally. Hij leek ook de komende rally te moeten missen, maar dook toch ineens weer op, als teamcoördinator van het MD Rally Team.

Wat is er allemaal aan de hand?

„Dat gedonder met mijn been duurde te lang. Het is nog steeds niet goed trouwens. Ik kan nog niet hardlopen en ik

heb geen gevoel aan de bovenkant van mijn voet. Maar motorrijden kan ik wel, denk ik. Pas in september kreeg ik groen licht van de dokter, maar toen was de inschrijving al gesloten. Ik kreeg te horen dat er nog 50 wachtenden voor mij waren. Ik heb hemel en aarde bewogen, maar het is niet gelukt.”

En toen?

„Ik heb mezelf beloofd dat ik met oud en nieuw niet thuis ben. Ik wil er toch op een of andere manier bij zijn. Daarom ben ik op zoek gegaan naar een team dat nog een assistentieplekje had. Dat was er, bij MD. Daar ben ik meteen gebombardeerd tot teamcoördinator.”

Wat wordt jouw taak dan?

„Ik ga in de eerste plaats sleutelen voor

Herwin Hopmans. Daarnaast ben ik een soort van adviseur en begeleider voor het MD-team. Dat bestaat uit drie motorrijders (Frans Verhoeven, Rob Deckers en Pascal de Baar, red.) die voor het eerst meedoen aan de Dakar Rally. Die mannen weten van toeten noch blazen. Dan is het wel handig als er een ouwe rot als ik in de buurt is. Ik heb negen Dakars achter de kiezen, ik weet wel ongeveer wat ze kunnen verwachten. Ik ben nu al bezig hun motoren te prepareren. De mijne was al klaar. Die staat nu in een hoekje van de garage te mokken dat 'ie niet met de baas mee mag.”

Wat ga je ze vertellen?

„Dat Dakar rijden voor motorrijders eigenlijk tegennatuurlijk is. Je bent ge-

neigd gas te geven, maar de kunst is juist om te doseren, de dag goed in te delen. Je moet ook voor de laatste 50 kilometer nog wat over hebben. Ik ken de fouten en de verleidingen.”

Ben je niet bang dat je je vreselijk gaat zitten verbijten?

„Ja, als ik eerlijk ben wel. Dakar vanaf de achterbank is ook voor mij een nieuwe ervaring. Ik denk dat ik het lastig zal vinden om die mannen 's morgens te zien vertrekken. Maar als ik ze 's avonds helemaal stuk zie aankomen in het bivak, kan ik er heel anders over denken. Ik sluit ook niet uit dat ik niet op de achterbank in Dakar aankom. Het zou zomaar kunnen dat ik nog ergens op een motor eindig. Stiekem.”

Henk Vercoelen in het gips.